

saaledes, at den Varemængde, som indføres, multipliceret med den Sats, der sættes, giver det mest mulige i Statskassen. Men naar det drejer sig om at indskrænke Luksusforbruget, bliver Synspunktet et andet, saa skal Satsen sættes saaledes, at den kommer til at virke som en Afgift af Forbruget. Det vil altsaa sige, at vi maa sætte Satserne saa højt, at Folk betænker sig paa at købe de Varer, Talen er om. Det er det, der er Princippet i det forelagte Lovforslag, et Princip, som vi ikke har set før i den danske Toldlovgivning, i alt Fald i den Periode, jeg kender. Man vil derfor finde, at Satserne gennemgaaende er meget høje. De er sat ud fra det Hensyn, at de skal bringe Vareforbruget ned.

Paa den anden Side er der to Hensyn, der er taget. Det ene er, at vi ikke gennem disse Foranstaltninger kommer til at lægge Hindringer i Vejen for vor Udenrigshandel. Det er selvfølgelig en Ting, som vi maa være uhyre varsomme med, det ved vi alle, og jeg skal ikke opholde mig videre derved. Men naturligvis, naar man er oppe paa en saadan Højde af Told, som der her er Tale om, er der en Mulighed for, at man derigennem kan komme til at virke generende for udenlandsk Handelssamkvem paa Punkter, hvor vi ikke vil virke generende. Det er altsaa et Hensyn, der gør sig gældende, naar der er Tale om den Højde, vi er oppe paa, saaledes at man ikke paa dette Punkt gaar alt for højt op.

Det andet Hensyn, jeg nævnte er taget, er følgende. Selvfølgelig betragter man det hele som ekstraordinære Foranstaltninger, og lad os haabe, at de ikke skal blive for langvarige. Men ingen ved jo noget derom. Europa og hele Verden er i et saadant økonomisk Ulave, at det er umuligt at sige noget om, naar man kan gaa ind i ordinære økonomiske Forhold igen. Men naar vi nu kommer til at have disse ekstraordinære Satser en kortere eller længere Tid, vil vi ikke have, at der derigennem skal opstaa beskyttede Industrier, som vi muligvis kunde komme til at arbejde en meget lang Aarrække for paa ny at slippe bort fra, idet vi nemlig saa vilde komme til at slaas med det gamle, bekendte Ord: Bestaaende Interesser. Naar vi først har skabt den Slags beskyttede Industrier, er det uhyre vanskeligt at komme bort fra dem igen — det er noget, som alle, der har givet sig af med Toldforhandlinger, vil vide. Tanken er, at vi maa søge at lægge Tolden paa en saadan Maade, at der ikke skabes nogen forøget Beskyttelse. Jeg vender senere tilbage til det ved enkelte af de Hovedgrupper,

jeg kommer til at omtale. Der er et Punkt til bagved, og det er, at hvis vi fik Toldsatserne ansat paa en saadan Maade, at vi blot drev Forbruget fra en udenlandsk Vare over til en indenlandsk, det vil sige hindrede Importen af en eller anden fremmed Vare og fremlede en tilsvarende dansk Industri, vilde vi slet ikke opnaa det, som i Øjeblikket er Formaalet. Vi opnaaede maaske nok at støtte en dansk Industri, saa længe det varede, men det, vi tilsigter, er jo netop at indskrænke Forbruget, og en Indskrænkning af Forbruget kan kun komme ved, at man hindrer Varens Fremkomst, hvad enten den kommer fra Udlandet eller fra Indlandet. Derfor er det anlagt paa den Maade, at hvor en Toldsatsforhøjelse i sig indeholder Muligheden for at fremkalde en beskyttet Industri eller en større Beskyttelse for en Industri, end der i Forvejen er, lader vi Tolden paa Raastoffet eller det halv-færdige Produkt vandre op i samme Forhold. Meningen er — og det er forhaabentlig ramt saa godt, som det administrativt lader sig beregne —, at der ikke paa nogen Punkt skulde være lavet nogen speciel Bskyttelse.

Jeg nævner her nogle enkelte Punkter for at vise, hvad Tanken deri er. Der er først det Hovedpunkt, som blev nævnt af den højtærede Finansminister ved Forelæggelsen, Frugter. Det skal jeg ikke opholde mig mere ved. De Frugter, som der her er Tale om, fremstilles ikke, i alt Fald ikke i nogen nævneværdig Grad, her i Danmark. Det er en klækkelig Forhøjelse, der her er Tale om, en Forhøjelse fra 4 til 24 Ø., som de forskellige Slags i Dag staar i, til 25—50—100 Ø. pr. Kilogram, altsaa en meget betydelig Forhøjelse, som dog selvfølgelig i nogen Maade er afrettet efter Finheden af den Frugt, Talen er om. Jeg skal her henstille til den højtærede Finansminister at lade undersøge, om det ikke var muligt, at vi ved en anden Fortolkning af en hidtilværende Bestemmelse i Loven af 1908 kunde opnaa noget i Retning af at bringe Loven i bedre Overensstemmelse med det, der var Tanken i 1908, end det faktisk har vist sig i Praksis. Der blev i 1908 i Toldloven indført den Bestemmelse om Indførsel af Frugt fra fremmede Lande, at Frugt, der indførtes i Luksuspakning, skulde have en særlig høj Afgift i Sammenligning med den tarveligere Vare — jeg nævnte før Svesker og Rosiner, der er Hvermandskost —, som kommer i Fustager, medens den finere Vare kommer i smaa Pakninger, i takket Papir o. s. v.; maaske endogsaa hver enkelt Frugt indsvøbt i Vat, Silkepapir eller lignende. Nu ved jeg, at Administrationen altid har